La Sala Armengol,
un negoci d'art familiar que havia estat un referent

JOAN SALA > TEXT

La primera sala d'art privada d'Olot va ser la Sala Armengol. De fet la que hem conegut es deia Sala Francesc Armengol, tot i que els qui la portaven des de feia molts anys eren l'advocat Lluís Armengol i la seva esposa, però encara continuava conservant el nom del pare.

El primer Armengol que va obrir una botiga de *marcos y molduras y venta de cuadros* va ser Fèlix Armengol, l'avi de Lluís, durant la dècada dels anys vuitanta del segle XIX, que coincidí amb el gran moment de la pintura paisatgística de l'Escola d'Olot. No resulta gens estrany pensar que es necessitava una botiga on es pogués comprar els estris per pintar i emmarcar degudament els quadres de paisatges fets pels pintors locals o els forans que hi feien estada.

La primera sala de Félix Armengol e Hijo estava situada al carrer de Sant Rafel; després Francesc Armengol es va traslladar al carrer Amargura, i el 1922 va obrir la sala que encara hem conegut molta gent, estratègicament situada davant mateix de l'església de Sant Esteve, a la plaça del rector Ferrer, i que va tenir una gran activitat, ja que va organitzar exposicions durant molts anys i es va convertir en una de les més dinàmiques de les terres gironines.

Qui va donar una empenta inicial a la galeria va ser Joan, el germà de Lluís, però la seva mort, quan era encara jove, el 1949, va fer que Lluís, que exercia d'advocat a Barcelona, es trobés fent-se càrrec de la galeria, fins que el local va tancar les portes, el 17 de desembre de 1991. Per tant, només han estat tres generacions que han portat la sala durant més de cent anys.

A la Sala Armengol hi van exposar la majoria dels pintors i escultors olotins, i molts de forans atrets per la bona clientela que tenia la galeria. En la temporada hivernal feien exposicions diferents cada quinzena, fet que atreia un nombrós públic i que generava unes animades tertúlies artístiques i també polítiques, sovint properes a la ideologia governant. Lluís va aprofitar els seus contactes per ampliar el nombre d'artistes que exposaven obra a la galeria, i a partir de la dècada dels anys setanta del segle passat la Sala Parés de Barcelona deixava obra de pintors cotitzats del moment per ser exposada a la galeria olotina. Mirant els catàlegs que editaven veiem que hi van desfilar, a més dels pintors locals, autors de renom i molt valorats en determinats ambients. Després van continuar en aquesta línia de col·laboració amb una altra galeria barcelonina, la Sala Gaspar, que hi va portar un altre tipus d'artistes, més propers a les avantguardes de l'època. La Sala Armengol va anar perdent l'exclusivitat que tenia en obrir-se altres galeries d'art, fins que aquest negoci familiar que havia estat tot un referent va tancar definitivament les portes.